

Qui mou la cadira al cardenal Blázquez?

Dv, 10/03/2017 per Catalunya Religió

[El Pont del Diable](#)

La setmana que ve se celebra l'[Assemblea Plenària](#) de la Conferència Episcopal Espanyola, marcada per l'elecció del president d'aquest organisme i gairebé tota la resta dels càrrecs executius. El president actual és el cardenal **Ricardo Blázquez**, arquebisbe de Valladolid, que complirà 75 anys el proper mes d'abril, l'edat preceptiva en què els bisbes presenten la seva renúncia, tot i que en el cas dels cardenals s'acostuma a donar-los una pròrroga de dos o tres anys. Blázquez és un conservador moderat, proper al Camí Neocatecumenal, però que sempre s'ha distingit pel seu estil discret i allunyat de qualsevol estridència. Molt diferent del seu antecessor, el cardenal **Antonio María Rouco**, a qui per cert va [guanyar](#) una votació per un vot l'any 2005.

Oficialment a l'Església no hi ha candidatures electorals, campanyes ni pressions a favor de ningú. A la pràctica, s'assembla molt al món polític. A l'Església espanyola la majoria de bisbes van ser nomenats per **Joan Pau II** i **Benet XVI**, sota el consentiment o la proposta del cardenal Rouco. Bisbes d'un perfil gris, molt conservador i descaradament partidaris del Partit Popular...o d'opcions encara més dretanes. Per tant, la seva sensibilitat està molt [allunyada](#) dels aires actuals que bufen des de Roma amb el papa Francesc. Per això no és estrany que, encara que dissimulen, no estiguin d'acord amb l'estil que ha acabat imposant Blázquez, de moderació i d'abandonament de les posicions més combatives contra qualsevol signe d'obertura.

Una de les acusacions més repetides dels detractors de Blázquez és que l'Església ha perdut protagonisme i s'ha anat diluint. Acusacions que repeteixen, amb matisos diferents, alguns dels personatges que condicionen l'agenda política de l'Església des de posicions conservadores. Un d'ells és **Juan Francisco Serrano**, qui ha tingut i encara manté importants càrrecs a l'Església espanyola. Ho explica molt clar en un [recent article](#) en el diari oficiós de l'Església espanyola, l'ABC. Més clar impossible: "Hi ha bisbes que estan es desacord amb la direcció efectiva d'aquest període, amb l'excessiu silenci davant de qüestions que afecten decisivament la societat espanyola. El risc d'una espiral d'irrellevància per a una institució que és una referència moral és gran".

Un altre personatge és l'ultra conservador pal de paller de l'integrisme eclesial espanyol, que [propugna](#) ni més ni menys que el cardenal **Cañizares** sigui el president de la Conferència Episcopal Espanyola. Altres ara el [pinten](#) com un home franciscà. I no podia faltar un vell conegut, el periodista-capellà **Santiago Martín**, que sempre s'ha distingit per una fòbia contra l'Església catalana, i que ara fins i tot s'atreveix a vaticinar un [cisma](#) a dins de l'Església catòlica. Una i altra vegada [subratlla](#) qualsevol reflexió de Blázquez sobre la crisi moral per determinar un canvi de línia de la Conferència Episcopal Espanyola, en clau restauracionista.

També caldrà veure amb quina representació queden els bisbes de Catalunya dins dels [consells executius](#), on el darrer trienni hi han estat **Omella** (escollit quan era bisbe de Logroño i que des de Barcelona s'ha de veure quin protagonisme agafa), **Vives** i **Taltavull**.

Caldrà estar atents a les votacions de la setmana que ve i analitzar amb cura els resultats. Blázquez és la peça a batre pels partidaris de Rouco. En el fons, enyoren temps que, els agradi o no reconèixer, ja no tornaran mai més.